

Arrest

nr. 247 299 van 13 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 15 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 februari 2020 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat S. MICHOLT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn van de Gazastrook en geboren te zijn op 24 juni 1964.

De verzoekende partij komt op 2 september 2018 het Rijk binnen en dient op 18 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 19 november 2019 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 16 december 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Khan Younis, Gazastrook, op 24 juni 1964. U bent van Palestijnse origine en u bent moslima. U was kort getrouwd met A. M. A. K. (...), en scheidde van hem op 1 mei 2009. U hebt geen kinderen.

U bent niet geregistreerd bij UNRWA. Uw ouders verbleven tot aan hun overlijden in het ouderlijk huis te Khan Younis, alwaar u zelf ook een appartement betrok tot aan uw vertrek op 17 juni 2018. Uw broers en zussen trokken allemaal naar het buitenland. De kinderen van uw broer verblijven tot op vandaag in uw ouderlijk huis. U behaalde in 1993 een universitair diploma en ging vanaf 1997 als apothekeres aan de slag binnen het Ministerie van Gezondheid van de Palestijnse Autoriteiten. Door de machtsovername in de Gazastrook in 2007 verloor u uw job. U ontving echter wel nog uw loon tot aan uw pensioen in 2018. Tot op vandaag ontvangt u dat pensioen ook. Voorts bent u lid van Fatah en betaalt u aan hen een maandelijkse bijdrage. Tenslotte verklaart u sociaal actief geweest te zijn door zich in te zetten voor zij die het moeilijk hebben in de Gazastrook

Uit vrees voor Hamas omwille van uw Fatah-lidmaatschap en omwille van uw slechte levensomstandigheden besliste u op aanraden van uw broers om de Gazastrook te verlaten. U ondernam hiertoe een twintigtal pogingen en slaagde er uiteindelijk in de grens over te steken om medische redenen. Op 17 juni 2018 stak u de grens met Egypte over.

U reisde via Egypte op 11 juli 2018 met het vliegtuig naar Spanje. U beschikte voor deze reis over een toeristenvisum dat u hebt verkregen op 23 april 2018 te Jerusalem. Na tien dagen nam u het vliegtuig naar Keulen alwaar u een maand verbleef en besliste om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België. Op 12 september 2019 verklaarde u zich vluchteling ten overstaan van de Belgische asielinstanties.

Uw broer E. J. B. (...) (o.v. (...)) diende op 22 juli 2002 in België een verzoek om internationale bescherming in. Op 28 juni 2005 werd hem samen met zijn gezinsleden de vluchtelingenstatus toegekend. Uw zus A. H. A K (...) (o.v. (...)) vroeg op 14 februari 2019 in België om internationale bescherming. In haar verzoek werd er nog geen beslissing genomen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw originele identiteitskaart en van volgende documenten een kopie neer: uw paspoort en een toeristenvisum voor Spanje, vijf Belgische medische attesten i.v.m. uw behandeling voor uw schouder, uw lidmaatschapskaart bij de Arabische Medische Associatie, een psychologisch attest opgemaakt in België, uw geboorteakte, uw attest ter bevestiging van uw pensionering, een brief te bevestiging van uw lidmaatschap bij Fatah, de verblijfsdocumenten van uw familieleden in België en een medisch attest uit het Palestijns grondgebied ter staving van uw schouderprobleem.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Uit de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw fysieke en mentale gezondheidstoestand kan immers allerm minst afgeleid worden dat u niet door uw fysieke of psychische staat niet in staat zou zijn om op een normale manier de asielprocedure te doorlopen. Het eerst attest bevestigt dat u door een psychologe opgevolgd wordt en haalt aan dat een terugkeer naar Gaza u zeer angstig stemt. Het tweede attest beschrijft een probleem aan uw schouder, waarvoor u reeds in behandeling bent en hebt verklaart dat het probleem positief evolueert. Geen van beide attesten bevat een diagnose of enige andere aanwijzing dat u niet op adequate wijze uw asielmotieven zou kunnen uiteenzetten. Te meer

daar ook u noch tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) noch tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aangaf dat u voor uw deelname aan de behandeling van uw verzoek over bepaalde noden zou beschikken.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u niet noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Overeenkomstig de UNHCR Revised Note on the Applicability of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees van oktober 2009 vallen evenwel enkel volgende categorieën van UNRWA-Palestijnen onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie: (1) Palestijnen die "Palestina Vluchtelingen" zijn in de zin van Resolutie 194 (III) van de Algemene Vergadering van 11 december 1948 en daarop volgende resoluties van de Algemene Vergadering, en die, ingevolge het Arabisch-Israëliësch conflict van 1948, ontheemd zijn uit dat deel van het mandaatgebied Palestina dat later de staat Israël werd, en die in de onmogelijkheid verkeren om terug te keren; (2) Palestijnen die "ontheemde personen" zijn in de zin van Resolutie 2252 (ES-V) van 4 juli 1967 van de Algemene Vergadering en de daarop volgende VN-resoluties, en die, ingevolge het Arabisch-Israëliësch conflict van 1967 ontheemd zijn uit Palestijnse gebied dat sinds 1967 bezet wordt door Israël en die niet in de mogelijkheid verkeren om terug te keren; (3) MNR Family Members; en (4) Non-refugee wives.

Daar u volgens uw verklaringen niet bij de UNRWA geregistreerd staat (zie CGVS p. 7) valt u niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg werd uw asielaanvraag verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming verklaart u niet te kunnen terugkeren naar de Gazastrook uit vrees voor Hamas omwille van uw politieke engagement voor Fatah en uw slechte levensomstandigheden (CGVS p. 9-10,12).

Vooreerst moet er op gewezen te worden dat u uw verzoek om internationale bescherming laattijdig heeft ingediend. Op 11 juli 2018 landde u op Spaans grondgebied (CGVS p.11). Hoewel u daar de mogelijkheid toe had vroeg u in Spanje geen internationale bescherming aan. U reisde na tien dagen in Spanje verder naar Duitsland (CGVS p.11). In Duitsland diende u evenmin een verzoek om internationale bescherming in. U verbleef in Duitsland een maand bij uw broer. Gedurende deze periode keek u of het u daar beviel en besprak u samen met uw broer of u al dan niet een verzoek zou indienen (CGVS p.9,11). Uiteindelijk reisde u door naar België. Na aankomst in België op ongeveer 25 augustus 2018 wachtte u nog enkele dagen alvorens u er op 3 september 2019 uw nood aan internationale bescherming aangaf (CGVS p.11). Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Hierbij kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de verzoeker terechtkomt en dat aan hem internationale bescherming verleent voor hem of haar ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk beschermd te worden. Uw houding waarbij u slechts ongeveer twee maanden na aankomst op Europees grondgebied en na te hebben gekeken of het u hier wel bevalt internationale bescherming aanvraagt valt niet te rijmen met het hebben van een gegronde vrees op vervolging of het lopen van een reëel risico op ernstige schade.

Wat betreft uw vrees om omwille van uw politieke engagement door Hamas vervolgd te worden bij terugkeer naar de Gazastrook moet er op gewezen worden dat u niet over de minste aanwijzing beschikt dat u om die reden door Hamas gevisieerd zou worden. Hoewel u sinds 1984 lid bent van de partij Fatah, u van 1995 tot 2007 als apotheker voor de Palestijnse Autoriteiten werkte en vervolgens tot 2018 met betaald verlof gestuurd werd blijkt uit uw verklaringen nergens dat u ooit persoonlijke problemen met Hamas ondervond (CGVS Vragenlijst vraag 3.3; CGVS p.4,9,10, Verklaring DVZ vraag 12). U bevestigt zelf dat er nooit sprake was van directe bedreigingen aan uw persoon (CGVS p.10). U verklaart uw actuele vrees voor Hamas door erop te wijzen dat met uw broer uw laatste mannelijke beschermer in 2015 overleed. Na de dood van uw broer was u bang dat Hamas u iets zou aandoen, zo stelt u (CGVS p.10). Aangezien u na het overlijden van uw broer nog meer dan drie jaar in de Gazastrook verbleef zonder dat u persoonlijke problemen kende met leden van Hamas kan uw these dat u bij terugkeer naar Gaza vervolgd zou worden door Hamas omwille van uw politieke engagement niet weerhouden worden (CGVS p.6). Er moet dan ook besloten worden dat u er op geen enkele wijze in slaagt om aannemelijk te maken dat u bij terugkeer een gegronde reden heeft om vervolging door leden van Hamas te vrezen.

Voor de volledigheid kan hieraan toegevoegd worden dat uw bewering dat u tot twintig maal werd geweigerd aan de grensposten van Hamas (CGVS p. 10) – een bewering die u overigens niet aantoont – niet kan beschouwd worden als vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/3 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het feit dat u probleemloos verre reizen kon maken in de periode dat Hamas reeds de plak zwaaide in de Gazastrook (CGVS p. 6), en gelet op het feit dat u verklaart jaarlijks naar Egypte te zijn gegaan, kan er bovendien aan deze verklaring weinig geloof gehecht worden. Tenslotte verklaarde u dat u uiteindelijk de grens kon oversteken via een medische doorverwijzing (CGVS p. 10), hetgeen u naar eigen zeggen vergeten was als een mogelijks vertrekmotief (CGVS p. 10). Gelet op uw achtergrond in de medische sector is het merkwaardig dat u zulke vertrekreden zou vergeten. Overigens werkte u zichzelf met uw handelswijze erg in de kijker van Hamas. Zo ging u via de grensovergang van Erez naar Jerusalem met een medische smoes (CGVS p. 10). Gelet op de achterdocht van Hamas m.b.t. Israël en de moeilijkheid waarmee Palestijnen uit Gaza de grensovergang met Erez kunnen oversteken, is het ongeloofwaardig dat u met het door u beschreven gemak de grensbewakers van Hamas kon misleiden indien zij u daadwerkelijk wilden verhinderen de grens over te steken (CGVS p. 10). Deze vaststellingen ondermijnen andermaal het geloof in uw verklaring dat u in de negatieve aandacht van Hamas stond.

Verder haalt u enkele algemene omstandigheden aan die uw levensomstandigheden negatief beïnvloedden. Zo werpt u op dat u in Gaza niemand meer heeft, het u verboden was te werken, er dagelijks problemen zijn zoals arrestaties, moorden of militaire acties van Israël en u zelden uw huis verliet (CGVS p. 9,10). Er moet echter ernstig getwijfeld worden aan uw verklaringen met betrekking tot uw sociale situatie in de Gazastrook. U verklaart amper buiten te kunnen komen omwille van het bewind van Hamas (CGVS p. 6,9). Echter blijkt dat u samen met andere vrouwen vergaderingen bijwoonde en lezingen gaf (CGVS p. 7) met als doel zij die het moeilijk hebben te ondersteunen (CGVS p. 12). Gelet op de tegenstrijdigheid in uw verklaring, kan er geen geloof gehecht worden aan het feit dat uw sociale levensloop dermate werd aangetast door het regionaal bewind, dat u zich niet langer in het openbaar kon vertonen. Uw bewering in Gaza niemand meer te hebben strookt evenmin met de werkelijkheid (CGVS p.9). Naast het sociaal netwerk dat hierboven reeds aangehaald wordt, beschikt u in Gaza nog over de vier volwassen kinderen van uw broer (CGVS p.6). Regelmatig heeft u vanuit België met hen contact om te kijken hoe het met hen gaat (CGVS p.4). Daarbij dient er eveneens opgemerkt te worden dat u niet verduidelijkt hoe een beperkt familiaal netwerk voor u gelijkgesteld kan worden aan vervolging of ernstige schade. Het verbod om te werken in uw hoofde hangt vast met uw vroegere positie als overheidsambtenaar die uitbetaald werd zonder daar tegenprestaties voor te mogen leveren en met uw huidige positie als gepensioneerde. Dat u zoals u aangeeft moeite had met thuis niets om handen te hebben waardoor u zich op vrijwilligerswerk stortte kan evenmin gelijkgesteld worden aan vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 en 48/3 van de Vreemdelingenwet (CGVS p. 4,9). Tenslotte haalt u ook de veiligheidssituatie in Gaza aan. Waar de veiligheidssituatie in de Gazastrook in het kader van artikel 48/4 §2, c hieronder besproken wordt geeft u niet aan dat de veiligheidssituatie in Gaza voor u persoonlijk een dermate impact zou hebben dat de gevolgen voor u tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus volgens paragraaf 2, a en b aanleiding kunnen geven.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongegrond karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiëlesector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddeld Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

U bent immers een hoogopgeleide en zelfredzame vrouw die er in slaagde in haar eigen levensonderhoud te voorzien en voorts over voldoende middelen te beschikken om bedragen te sparen (CGVS p. 12) die u in de mogelijkheid stelde om verre reizen naar uw familieleden te maken (CGVS p. 6), en in de mogelijkheid stelde u barmhartig op te stellen jegens zij die het moeilijk hebben in de Gazastrook (CGVS p. 12). Overigens werd u tot aan uw pensioen in 2018 een loon uitgekeerd voor uw activiteiten bij de Palestijnse Autoriteiten tot aan de overname van Hamas in 2007 (CGVS p. 4). Uw pensioen ontvangt u tevens nog steeds (CGVS p. 6). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u uit een warme familie komt die voor elkaar zorgt (CGVS p. 7 & 12). Uit uw verklaringen blijkt dat uw familie over een eigendom beschikt waarin eenieder een appartement heeft (CGVS p. 5), en tevens een klein stuk landbouwgrond in haar bezit zal hebben (CGVS p. 5). Tenslotte blijkt uit uw verklaringen dat u over een degelijk sociaal netwerk beschikt in Gaza (CGVS 4, 9 & 12) en nog steeds sterke familiale banden hebt met uw neefjes en nichtjes die tot op vandaag nog in uw ouderlijk huis in de Gazastrook wonen (CGVS p. 6 – 7). Niets uit uw verklaringen wijst erop dat u bij terugkeer geen beroep kan doen op uw familie

noch dat zij niet bereidwillig zouden zijn om u te helpen. Gezien bovenstaande vaststellingen kan er niet aangenomen worden dat u bij terugkeer naar Gaza precare levensomstandigheden zou kennen.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

Er dient te worden vastgesteld dat de door u ingeroepen medische problemen, die werden gestaafd door meerdere medische attesten, geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Wat betreft het vluchtelingenstatuut dat toegekend werd aan uw broer en zijn gezinsleden moet in eerste instantie opgemerkt worden dat uw broer op 22 juli 2002 een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Op 28 juni 2005 werd hem samen met zijn gezinsleden de vluchtelingenstatus toegekend. U kwam daarentegen 17 jaar later aan in België op 25 augustus 2019 (CGVS p. 11) en diende een verzoek om internationale bescherming in op 12 september 2019. Het CGVS moet bovendien elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. In casu haalde uw broer ook strikt individuele, persoonlijke motieven aan waardoor het loutere feit dat hij als vluchteling erkend werd dan ook niet betekent dat er ook in uw geval beslist moet worden tot toekenning van een beschermingsstatuut. Uit het geheel van de vaststellingen blijkt op afdoende wijze dat u geenszins aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens-gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), alsook de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens – Bande de Gaza – Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019" van 10 september 2019) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschoefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie "Operatie Beschermde Rand" startte. Meer recent konden dergelijke escalaties vastgesteld worden tussen eind maart en begin september 2019, gedurende dewelke wapenstilstanden verbroken werden door nieuwe opflakkingen van geweld. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei, 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Hetzelfde geldt voor de escalaties in juni en augustus 2019, waarbij de Israëlische strijdkrachten strategische doelwitten van Hamas viseerden.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëls grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Tussen de 6000 en 9200 (20 augustus) Palestijnen wonen de wekelijkse mars bij. Ondanks inspanningen van Hamas om de frictie tussen soldaten en demonstranten te beperken is er sinds half augustus 2019 sprake van een toename geweld op het terrein. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind maart, begin mei 2019 en midden augustus een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Door het algemeen verwijzen naar de veiligheidssituatie in de Gazastrook brengt u geen informatie aan dat op deze beoordeling een nieuw licht kan laten schijnen.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de Gazastrook. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen

die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoon. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de informatie in uw administratieve dossier vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van beryumbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinaï 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinaï te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinaï in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langsheen de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinaï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinaï te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinaï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Cairo, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Cairo of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden.

De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen.

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit.

U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

U heeft bovendien met de door u neergelegde documenten bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen. Uw identiteitskaart, kopieën van uw paspoort, uw geboorteakte, uw lidmaatschap bij de Arabische Medische Associatie, uw lidmaatschap bij Fatah en de brief i.v.m. uw pensioen hebben betrekking op uw identiteit en herkomst die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. De medische attesten staven enkel dat u in behandeling bent voor problemen aan uw schouder. Het psychologisch attest geeft uw asielmotieven weer en haalt aan dat u een grote angst heeft om naar de Gazastrook terug te keren. Hoewel uw psycholoog de problemen die u in Gaza kende en die u bij terugkeer vreest als vaststaand voorstelt zijn ze slechts een weergave van uw eigen verklaringen en missen ze derhalve objectieve bewijswaarde. De verblijfsdocumenten van uw familie in België hebben betrekking op hun persoonlijke situatie in België, hetgeen in uw hoofde geen vrees voor vervolging of ernstige schade kan aantonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) juncto artikel 1 D van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag, van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsplicht en het proportionaliteitsbeginsel.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag en van de materiële motiveringsplicht.

In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

Daar de middelen op mekaar voortbouwen, worden ze samen behandeld.

2.2. De verzoekende partij betoogt in haar eerste middel dat een terugkeer naar Gaza voor haar onmogelijk is uit vrees voor Hamas. De verzoekende partij betoogt ook dat ze gezien de politieke situatie in de Gazastrook en haar persoonlijke vrees zij de bescherming van de autoriteiten niet kan inroepen. De verzoekende geeft verder aan dat ze zich buiten haar land van herkomst bevindt. Met betrekking tot haar gegronde vrees voor vervolging betoogt de verzoekende partij dat:

“- Indiening verzoek om internationale bescherming

De zogenaamde laattijdige indiening van het verzoek om internationale bescherming van verzoekster is geen indicatie dat haar vrees voor vervolging niet reëel is.

Verzoekster wilde haar broer in België vervoegen, maar ze had een Schengenvisum voor Spanje. In Egypte vertelden ze haar dat ze daarom haar reis moest boeken naar Spanje.

Eenmaal aangekomen in België werd haar verteld dat ze een Dublinprocedure zou hebben voor Spanje. Om deze regels te ontlopen, moest ze wachten tot haar toeristenvisum was verlopen zodat België onmiddellijk verantwoordelijk zou zijn voor haar verzoek om internationale bescherming.

Dit is juridisch niet correct, maar verzoekster had op dat ogenblik nog geen enkele objectieve en onafhankelijke juridische bijstand gekregen. Ze deed daarom wat haar werd verteld door derden.

- Problemen met Hamas

Verzoekster heeft sinds haar persoonlijk onderhoud contact gehad met haar neef, de zoon van haar broer, die nog in Gaza woont. Hij gaf eindelijk toe dat verzoekster wel degelijk oproepingsbrieven ontving. Echter werden deze brieven achtergehouden om verzoekster te beschermen, minstens om haar minder ongerust te maken. .

Verzoekster legt reeds een kopie van de brieven voor (stuk 2). Ze probeert de originele documenten te verkrijgen uit Gaza. Verzoekster zal op een later ogenblik de vertalingen bezorgen van de documenten. De brieven betreffen een oproeping voor 10 april 2015, 15 januari 2018 en 20 januari 2018. De eerste oproeping volgde na het overlijden van haar broer.

Reizen via de grensposten

Het klopt dat verzoekster vroeger geregeld reisde. Toen had ze nog geen vrees voor vervolging omdat dit voor de machtsgreep van Hamas was.

Voor 2008 ging verzoekster jaarlijks naar Egypte. Ze is in 2008 ook naar de Verenigde Arabische Emiraten gegaan om haar zus te bezoeken. Sinds 2008 heeft verzoekster geen buitenlandse reizen meer gemaakt.

Sinds de machtsgreep van Hamas is haar bewegingsvrijheid erg beperkt.

Verweerder twijfelt hieraan omdat verzoekster via de grenspost Erez naar Jeruzalem is gegaan. Dit was een zeer uitzonderlijke situatie. Verzoekster had een medische toestemming omdat ze naar Jeruzalem moest voor een operatie. Hierdoor werd ze doorgelaten. Dit is vaste praktijk aldaar waarvan zowel verweerder als uw Zetel van op de hoogte is.

Bovendien was het toevallig dat Hamas toen niet aanwezig was aan de grenspost omdat er een evenement was tussen IDF en Hamas.

- Levensomstandigheden

Sinds de machtsovername door Hamas zijn de levensomstandigheden van verzoekster erg verslechterd. Ze kon niet meer alleen naar buiten. Overal waar ze ging, zei iedereen dat ze niets mocht zeggen. Ze konden haar op elk moment meenemen als ze haar mening zou verkondigen.

In 2010 werd ze bijvoorbeeld tijdens een bijeenkomst naar aanleiding van de herdenking van het overlijden van Abu Amar zwaar toegetakeld door Hamas. Ze had 25 breuken in haar schouder en tot op vandaag heeft ze hier last van. Volgens de dokters in België heeft ze 3 operaties nodig om de pijn en schade te herstellen. Verzoekster heeft hiervan medische attesten voorgelegd bij verweerster.

De vergaderingen waarover verweerster spreekt vonden plaats in het verleden, vóór de machtsovername door Hamas. Verweerster kan dus geen nuttige conclusies trekken uit deze vaststelling.

Verzoekster wenst duidelijk te maken dat ze in Gaza geen familie meer heeft die haar kan beschermen.”

De verzoekende partij concludeert dat ze gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, waardoor het vluchtelingenstatuut toegekend dient te worden.

In haar tweede middel betoogt de verzoekende partij dat er is sprake van een voortdurende toestand van geweld in Gaza, wat leidt tot systematische en voortdurende schendingen van fundamentele mensenrechten. Bijgevolg is er een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid en een onmenselijke en vernederende behandeling ten aanzien van de burgers in Gaza. De verzoekende partij betoogt dat: *“Verweerster gaat hier echter te kort door de bocht. Er dient vooreerst gekeken te worden naar de actuele veiligheidssituatie in Gaza. Op 30 maart 2018 begonnen in Gaza de protesten in het kader van de ‘Great March of Return’, die elke vrijdag plaatsvinden. Duizenden Palestijnen verzamelen in de buurt van de grens met Israël om het einde van de Israëlische blokkade en het recht op terugkeer van vluchtelingen te eisen. Hoewel deze beweging spontaan ontstond en aanvankelijk apolitiek was, begon Hamas al snel de protesten te coördineren. De situatie escaleerde al snel en de Israëlische autoriteiten probeert de manifestaties met geweld te onderdrukken. Dit resulteert in heel wat slachtoffers. Onder de Palestijnen werden in één jaar tijd 195 mensen gedood en er vielen maar liefst 29.000 gewonden, waaronder heel wat kinderen (Stuk 3, UNRWA, Gaza’s “Great March of Return”, one year on, 28 maart 2019, te consulteren op: <https://www.unrwa.org/resources/reports/gaza%E2%80%99s-%E2%80%9Cgreat-march-return%E2%80%9D-one-year>, verzoekster zet vet)*

De actuele toestand in Gaza is duidelijk allesbehalve veilig. Objectieve informatie bevestigt eveneens dat de algemene veiligheidstoestand bijzonder volatiel is. (Stuk 4, UN Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East, Occupied Palestinian territory Emergency Appeal 2019, 29 januari 2019, te consulteren op: <https://reliefweb.int/report/occupied-palestinian-territory/occupied-palestinian-territory-emergency-appeal-2019>)

Luchtaanvallen tussen Gaza en Israël blijven voortduren en zorgen voor een groot aantal burgerslachtoffers (Stuk 5, Human Rights Watch, Gaza: Unlawful Attacks in May Fighting, 12 juni 2019, te consulteren op: <https://www.hrw.org/news/2019/06/12/gaza-unlawful-attacks-may-fighting>; Stuk 6, NANSSEN, Palestijnse vluchtelingen van Gaza - Toepassing artikel 1D Vluchtelingenverdrag, 5 april 2019, te consulteren op: <https://nansen-refugee.be/nl/2019/04/05/nansen-note-2019-1-beschermingsnood-palestijnen-gaza/>).

Gelet op deze zorgwekkende en onzekere veiligheidssituatie in Gaza en de onduidelijkheid die er momenteel heerst over het toekomstige Israëlische beleid dient de situatie in Gaza op de voet te worden gevolgd. Het verleden heeft reeds aangetoond dat een staakt-het-vuren weinig soelaas brengt.

[...]

De hoop op vrede tussen Palestina en Israël in de nabije toekomst is bijzonder laag.

[...]

Uw Raad oordeelde bovendien meermaals dat er sprake is van een aanhoudende strijd tussen Israël en Hamas die de veiligheid van alle burgers bedreigt (RVV nr. 219 546 van 8 april 2019 en CCE nr. 220 747 van 6 mei 2019):

[...]

Verzoekster bevindt zich bijgevolg als Palestijn in Gaza in een situatie van ernstige onveiligheid. Hamas is duidelijk ongenadig. Verzoekster, en de rest van de bevolking uit Gaza, wordt systematisch blootgesteld aan schendingen van fundamentele mensenrechten.

[...]

Niemand in Gaza blijft bovendien gespaard van de gevolgen van de veiligheidssituatie, waardoor er sprake is van groepsvervolging. Op basis van het voorgaande dient verzoekster van rechtswege erkend

*te worden als vluchteling, in toepassing van artikel 1A Vluchtelingenverdrag. Minstens moet de subsidiaire bescherming toegekend worden.
Huidig middel is bijgevolg gegrond.”*

In haar derde middel beklemtoont de verzoekende partij dat ze een alleenstaande vrouw op leeftijd is. Volgens haar heeft de verwerende partij onvoldoende hiermee rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij betoogt dat uit internationaal onderzoek blijkt dat de Israëlische blokkade met name het leven van vrouwen beïnvloedt. Onderzoekers merken een stijging in gender-gerelateerd geweld door de jarenlange achterstelling. Ondertussen blijft discriminatie en achterstelling op economisch en sociaal vlak dagelijkse kost voor vrouwen. Om haar standpunt te onderbouwen citeert de verzoekende partij uit Economic and social Commission for Western Asia, Social and Economic Situation of Palestinian Women and Girls van 9 januari 2019. Tot slot stelt te verzoekende partij dat: *“Verzoekster is een oude vrouw die is opgegroeid volgens de traditionele rolpatronen in de Palestijnse maatschappij, waarbij de man verantwoordelijk is over de vrouw. Ondanks haar relatieve economische emancipatie is ze op sociaal vlak dus nog steeds ondergeschikt. Verzoekster verklaarde dat ze niemand heeft die haar kan beschermen, wat overeenstemt met haar eigen gevoel van ondergeschiktheid. Gelet op haar leeftijd kan er niet redelijkerwijs worden verwacht dat verzoekster in opstand komt tegen deze rolpatronen.”*

In haar laatste middel betoogt de verzoekende partij dat de omstandigheden waarin ze in de Gazastrook leefde onmogelijk als ‘behoorlijk’ kunnen gedefinieerd worden. Aangezien ze bij een terugkeer naar Gaza in precaire levensomstandigheden zal terechtkomen, heeft zij recht op de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij verwijst hieromtrent naar de algemene humanitaire situatie in Gaza. Deze wordt door Nansen als mensonwaardig beschouwd. 56% van de Gazaanse bevolking leeft onder de armoedegrens, er zijn regelmatige stroomonderbrekingen, er is amper toegang tot drinkbaar water en de gezondheidszorg kampt met chronische tekorten aan medicijnen en medisch materiaal. Burgers worden regelmatig geconfronteerd met het gebrek aan medische hulp. Dit element is voor de verzoekende partij bijzonder belangrijk gelet op haar medische problemen. In 2010 werd ze tijdens een bijeenkomst naar aanleiding van de herdenking van het overlijden van Abu Amar zwaar toegetakeld door Hamas. Ze had 25 breuken in haar schouder en tot op vandaag heeft ze hier last van. Volgens de dokters in België heeft ze 3 operaties nodig om de pijn en schade te herstellen. De verzoekende partij citeert vervolgens uit United Nations Office for the Coordination of Humanitarian Affairs, Gaza health sector still struggling to cope with ‘Great March of Return’ injuries van 20 juni 2019. Daarnaast worden verschillende mensenrechten geregeld geschonden in de Gazastrook. Het recht op vrijheid van meningsuiting, vrijheid van vereniging en het verbod op willekeurige detentie blijken regelmatig aangetast te worden door de Palestijnse autoriteiten. Om dit te onderbouwen citeert de verzoekende partij uit Al Mezan Centre for Human Rights, Palestinian Authorities in Gaza Violate the Rights to Opinion and Expression, Peaceful Assembly and Freedom from Arbitrary Detention van 23 april 2019.

3. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

4. De aanvullende nota's

4.1. In een aanvullende nota van 24 maart 2020 brengt de verzoekende partij de volgende documenten bij: de gelegaliseerde vertalingen van de oproepingsbrieven.

4.2. In een aanvullende nota van 24 augustus 2020 stelt de verzoekende partij dat zij in Gaza lastig gevallen werd door Hamas omwille van haar politiek engagement. De verzoekende partij stelt dat ze tijdens haar persoonlijk onderhoud verkeerdelijk verklaard heeft dat ze geen enkele directe confrontatie met Hamas had. Ter staving van haar nieuwe verklaringen brengt de verzoekende partij een attest met betrekking tot een bemiddelingspoging met Hamas van 9 januari 2018 bij. De verzoekende partij stelt dat ze tijdens haar persoonlijk onderhoud uit schrik niets verteld heeft. De verzoekende partij verklaart verder dat het origineel document in Gaza ligt, maar dat ze schrik heeft om dit per post te versturen daar Hamas de postdiensten controleert.

De verzoekende partij vervolgt dat de wereld nog steeds in de ban van het coronavirus is. Experts vrezen het ogenblik dat het virus zijn intrede in de Gazastrook zal doen, daar er geen voorzieningen zijn om de epidemie in te dammen. De verzoekende partij wijst er voorts op dat het gezondheidssysteem in de Gazastrook volledig verwoest is ten gevolge van de blokkade die veertien jaar lang door Israël

opgelegd werd. De medische sector kampt met ernstige tekorten aan gekwalificeerd personeel, infrastructuur en noodzakelijke voorzieningen. Om haar standpunt te staven citeert de verzoekende partij uit verschillende persartikels. De verzoekende partij vervolgt dat de laatste tijd de spanningen tussen Gaza en Israël toenemen waardoor het conflict opnieuw kan escaleren. Ook blijft de humanitaire situatie in Gaza verergeren. In dit verband verwijst de verzoekende partij naar een rapport van de Britse Home Office naar aanleiding van het bezoek van 23 en 27 september 2019.

4.3. Op 4 november 2020 dient de verzoekende partij een derde aanvullende nota in. In deze aanvullende nota verwijst de verzoekende partij naar een vonnis van de rechtbank van Amsterdam en meent dat deze rechtspraak naar analogie dient toegepast te worden. De verzoekende partij vervolgt dat Fatah haar lidmaatschap bevestigd heeft door middel van een verklaring. De verzoekende partij stelt dat ze zich vooral engageert binnen het comité van vrouwen aangesloten bij Fatah in de regio van West-Gaza en ze is tevens lid van de apothekersbeweging. De verzoekende partij vervolgt dat de veiligheidssituatie in Gaza precair blijft. Dit blijkt uit de bijna dagelijkse veiligheidsincidenten. De uitbraak van het coronavirus heeft het geweld niet kunnen doen stoppen. Tot slot gaat de verzoekende partij in op de uitbraak van het coronavirus in de Gazastrook. De verzoekende partij citeert in dit verband uit verschillende persartikels.

4.4. De verwerende partij maakt op 10 november 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in de Gazastrook wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus "Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire" van 5 oktober 2020;
- COI Focus "Palestine. Retour dans la Bande de Gaza" van 3 september 2020.

5. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

6. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze

instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

7. Voorafgaande bemerkingen

7.1. Bij haar persoonlijk onderhoud brengt de verzoekende partij vijf Belgische medische attesten in verband met de behandeling voor haar schouder en een psychologisch attest opgemaakt in België bij. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Uit de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw fysieke en mentale gezondheidstoestand kan immers allerminst afgeleid worden dat u niet door uw fysieke of psychische staat niet in staat zou zijn om op een normale manier de asielprocedure te doorlopen. Het eerst attest bevestigt dat u door een psychologe opgevolgd wordt en haalt aan dat een terugkeer naar Gaza u zeer angstig stemt. Het tweede attest beschrijft een probleem aan uw schouder, waarvoor u reeds in behandeling bent en hebt verklaart dat het probleem positief evolueert. Geen van beide attesten bevat een diagnose of enige andere aanwijzing dat u niet op adequate wijze uw asielmotieven zou kunnen uiteenzetten. Te meer daar ook u noch tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) noch tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aangaf dat u voor uw deelname aan de behandeling van uw verzoek over bepaalde noden zou beschikken.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door de verzoekende partij volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

8.1. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”*

Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”*

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag.

De verzoekende partij legt haar identiteitskaart en een kopie van haar paspoort voor waarmee zij haar identiteit, haar Palestijnse origine en haar herkomst uit de Gazastrook afdoende aantoonst. Deze elementen volstaan evenwel niet om vast te stellen dat de verzoekende partij valt onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag.

Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag is niet van toepassing op alle Palestijnen. In de UNHCR-richtlijnen, kan worden gelezen dat het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag beperkt is tot Palestijnse vluchtelingen.

Onder Palestijnse vluchtelingen worden volgende 3 categorieën bedoeld:

- De zogenaamde ‘Palestina vluchtelingen’ in de zin van de Resolutie 194 (III) van de Algemene Vergadering van de VN van 11 december 1948 en daarop volgende VN Resoluties, met name die Palestijnen die als gevolg van het Arabisch-Israëliësch conflict in 1948 werden verdreven uit hun gewone verblijfplaats in dat deel van het mandaatgebied Palestina dat later de staat Israël werd, en die in de onmogelijkheid verkeren om terug te keren (ook wel genoemd ‘registered refugees’);
- De zogenaamde ‘Palestijnse ontheemden’ in de zin van de Resolutie 2252 (ES-V) van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties van 4 juli 1967 en de daar opvolgende VN Resoluties, met name die Palestijnen die ontheemd zijn uit Palestijns gebied dat sinds 1967 bezet wordt door Israël en die niet in de mogelijkheid verkeren om terug te keren;
- De nakomelingen van Palestina vluchtelingen en Palestijnse ontheemden.

(UNHCR “Guidelines on International Protection no. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees” van december 2017, p. 5-6; zie ook conclusie van AG Mengozzi in de zaak C-585/16, Alheto, 17 mei 2018, pt. 28-29 en 36).

Uit de “Consolidated Eligibility and Registration Instructions” (hierna: CERI) van 1 januari 2009, blijkt dat ‘Palestina vluchtelingen’ van 1948 worden geregistreerd in het registratiesysteem van de United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (hierna: UNRWA), vervolgens een UNRWA-kaart krijgen als bewijs van hun registratie en bijstand van UNRWA ontvangen (hoofdstuk III.A.1 van de CERI, p. 3).

De zogenaamde ‘Palestijnse ontheemden’ van 1967 worden daarentegen niet door UNRWA geregistreerd en hebben dan ook geen UNRWA-kaart, maar kunnen wel UNRWA bijstand ontvangen en gebruik maken van de diensten van UNRWA (hoofdstuk III.B van de CERI, p. 6-7). Het gegeven dat ‘Palestijnse ontheemden’ van 1967 niet bij UNRWA zijn geregistreerd, doet derhalve geen afbreuk aan het feit dat zij niettemin vallen onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag (zie in deze zin ook HvJ 17 juni 2010, C-31/09, Bolbol, pt. 45-48).

In casu wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat: *“Daar u volgens uw verklaringen niet bij de UNRWA geregistreerd staat (zie CGVS p. 7) valt u niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2*

van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg werd uw asielaanvraag verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voormelde motieven die steun vinden in de stukken van het administratief dossier en die bovendien pertinent zijn, laat de verzoekende partij ongemoeid in haar verzoekschrift. Voorts blijkt noch uit de verklaringen van de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud noch uit de verschillende procedurestukken die ze ingediend heeft dat ze bijstand van UNRWA gekregen heeft of hierop beroep gedaan heeft.

Al het voorgaande in acht genomen, besluit de Raad dat artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag derhalve niet van toepassing is op de verzoekende partij. Bijgevolg moet haar verzoek om internationale bescherming worden onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen de verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8.2. De verzoekende partij verklaart niet naar Gaza te kunnen terugkeren omdat ze door Hamas vervolgd wordt daar ze een alleenstaande vrouw is en lid van Fatah. De verzoekende partij haalt in haar tweede aanvullende nota ook aan dat er een bemiddelingspoging met Hamas geweest is, maar dat deze gefaald heeft.

Ter staving van haar vluchtrelaas brengt de verzoekende partij de volgende documenten bij: haar paspoort en een toeristenvisum voor Spanje, vijf Belgische medische attesten in verband met een behandeling voor haar schouder, haar lidmaatschapskaart bij de Arabische Medische Associatie, een psychologisch attest opgemaakt in België, haar geboorteakte, haar attest ter bevestiging van haar pensionering, een brief ter bevestiging van haar lidmaatschap bij Fatah, de verblijfsdocumenten van haar familieleden in België en een medisch attest uit het Palestijns grondgebied ter staving van haar schouderprobleem.

Via de verschillende procedurestukken brengt de verzoekende partij de volgende documenten bij: kopie van drie oproepingsbrieven van Hamas, beëdigde vertalingen van de drie oproepingsbrieven, kopie van een attest met betrekking tot een bemiddelingspoging van 9 januari 2018, déclaration réglementaire de Fatah, 15 oktober 2020 met beëdigde vertaling.

Haar paspoort en een toeristenvisum voor Spanje, haar geboorteakte, haar lidmaatschapskaart bij de Arabische Medische Associatie en haar attest betreffende haar pensionering hebben betrekking op haar identiteit, verblijfplaats, profiel van apothekeres en pensioen, elementen die in casu niet betwist worden. Er wordt geenszins betwist dat voormelde familieleden in België verblijven, doch op geen enkele wijze toont de verzoekende partij aan dat haar vluchtmotieven uit Gaza verband houden met het verblijf van voormelde familieleden in België.

De drie oproepingsbrieven worden gekenmerkt door een grote nietszeggendheid. Zo wordt niet vermeld in welke hoedanigheid de verzoekende partij wordt opgeroepen, noch om welke reden. Er blijkt uit de oproepingsbrieven dan ook geen verband met verzoeksters vluchtrelaas zodat deze geen bewijskrachtig element zijn dat aannemelijk maakt dat de verzoekende partij in Gaza wordt vervolgd door Hamas.

De verklaring van de Fatah van 15 oktober 2020 met beëdigde vertaling geeft enerzijds aan dat de verzoekende partij lid is van Fatah en anderzijds stelt het attest dat de verzoekende partij de Gazastrook diende te verlaten omwille van haar activiteiten voor de Fatah-beweging. De bevestiging van het lidmaatschap van de verzoekende partij van de Fatah-beweging ligt in de lijn van de brief van 10 november 2018 waarin het lidmaatschap van de verzoekende partij bevestigd werd. De bijkomende verklaring in het attest van 15 oktober 2020 dat de verzoekende partij de Gazastrook diende te verlaten omwille van haar activiteiten voor de Fatah-beweging volstaat op zich niet om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen daar deze verklaring een sterk gesolliciteerd karakter vertoont nu het na de bestreden beslissing opgesteld werd. Daarenboven betreft het slechts een fotokopie die gemakkelijk door knip- en plakwerk kan gefabriceerd worden.

De verzoekende partij brengt een attest met betrekking tot een bemiddelingspoging van 9 januari 2018 bij. Het betreft slechts een kopie van een document waardoor het document gemakkelijk door knip- en plakwerk kan gefabriceerd worden. Hierdoor kan aan dit document slechts een beperkte bewijswaarde toegekend worden.

Eenzijds wordt in de medische attesten omtrent haar schouderproblemen enkel een medische diagnose gegeven. Uit deze medische diagnose en het voorschrift voor kinesithérapie blijkt niet dat haar schouderproblemen verband houden met haar vluchtrelaas. Anderzijds blijkt duidelijk uit de verklaringen van de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud dat haar schouderproblemen geen verband houden met haar vluchtrelaas. Ze werden veroorzaakt door een auto-ongeluk en valpartijen in de privés-sfeer (notities persoonlijk onderhoud [hierna: NPO] 19 november 2019, p.8). In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat: *“In 2010 werd ze bijvoorbeeld tijdens een bijeenkomst naar aanleiding van de herdenking van het overlijden van Abu Amar zwaar toegetakeld door Hamas. Ze had 25 breuken in haar schouder en tot op vandaag heeft ze hier last van. Volgens de dokters in België heeft ze 3 operaties nodig om de pijn en schade te herstellen. Verzoekster heeft hiervan medische attesten voorgelegd bij verweester.”* Deze verklaringen van de verzoekende partij zijn post-factum en stemmen geenszins overeen met de verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

In het psychologisch attest van 15 november 2019 verklaren de behandelde psychologen dat de verzoekende partij eenmaal per maand op consultatie komt, maar wordt er niet gepreciseerd wanneer deze consultaties precies gestart zijn. Voorts wordt in het attest aangegeven dat de verzoekende partij de Gazastrook verlaten heeft daar ze er vele vormen van onderdrukking en onrechtvaardigheid door Hamas gekend heeft. Voorts wordt aangegeven dat de verzoekende partij er herhaaldelijk bedreigd werd vanwege haar mening over het huidige regime. In dit verband benadrukt de Raad dat psychologen vaststellingen kunnen doen met betrekking tot de psychische gezondheid van een patiënt. De vaststelling van een psycholoog die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid, bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een psycholoog is bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt toegereikt. Het psychologische attest dat heden voorligt is met betrekking tot de oorzaak van de psychologische problemen van de verzoekende partij vaag. Ze verwijzen naar de verklaringen van de verzoekende partij en het gegeven dat de verzoekende partij in de Gazastrook werd bedreigd en onderdrukt door Hamas. Het betreffen echter algemene verklaringen. Er wordt echter niet weergegeven wat de verzoekende partij verklaard zou hebben. Bijgevolg schetst het psychologische attest niet de feitelijke omstandigheden van de context waarin de ingeroepen klachten ontstaan zijn. Er kan bijgevolg geen causaal verband worden afgeleid. Voormeld psychologisch attest geeft geen definitief en absoluut uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en volstaat op zich niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Zulk attest moet steeds worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van de verzoekende partij hierover. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op, waarbij moet worden nagegaan of de aangehaalde vervolgingsfeiten door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met het voorgelegde psychologische attest voldoende aannemelijk worden gemaakt.

Hoewel de verzoekende partij zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde op zich niet volstaan om de geloofwaardigheid van de voorgehouden vluchtmotieven vast te stellen. Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoeksters verklaringen voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

8.3. Na grondige lezing van het administratief dossier, het verzoekschrift en na de opmerkingen van de verzoekende partij ter terechtzitting gehoord te hebben, komt de Raad tot de volgende vaststellingen met betrekking tot de vluchtmotieven van de verzoekende partij.

Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat ze sinds 1984 lid is van de partij Fatah. Daarna heeft ze van 1995 tot 2007 als apotheker voor de Palestijnse Autoriteiten gewerkt. Vervolgens werd de verzoekende partij tot 2018 met betaald verlof gestuurd. Vooreerst stelt de Raad niet in vraag dat de verzoekende partij een lid is van de Fatah-beweging. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat

alle (vermeende) Fatah-leden en -sympathisanten, alsook hun familieleden, actueel in Gaza het voorwerp zijn van groepsvervolging. Het loutere gegeven een (vermeend) Fatah-lid of -sympathisant te zijn, of een familielid hiervan, volstaat aldus op zich niet om het bestaan van een vrees voor vervolging aan te tonen. Er kan uit de beschikbare informatie niet worden afgeleid dat de situatie in Gaza dermate ernstig is voor (vermeende) Fatah-leden en -sympathisanten, alsook hun familieleden, dat de verzoekende partij louter omwille van haar profiel, met name een lid van Fatah, dreigt te worden gevisieerd. Dit neemt niet weg dat (vermeende) Fatah-leden of -sympathisanten, of hun familieleden, nood kunnen hebben aan bescherming doch uit de beschikbare informatie blijkt dat zulks afhankelijk is van hun individuele omstandigheden. Met andere woorden, het volstaat niet louter aan te halen dat de verzoekende partij valt onder een bepaald profiel om het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid vast te stellen, maar er moet ook worden voldaan aan een individualiseringsvereiste.

Het verzoek om internationale bescherming dient dan ook in het licht van deze informatie te worden beoordeeld.

In de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging heeft bij terugkeer naar Gaza, moet aldus rekening worden gehouden met de persoonlijke en concrete omstandigheden die een invloed kunnen hebben op dit risico. Het is in beginsel aan de verzoekende partij om met concrete aanwijzingen aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel dreigt terecht te komen in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bij terugkeer naar Gaza.

Uit de verklaringen van de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud blijkt dat ze nooit persoonlijke problemen met Hamas ondervonden heeft (notities persoonlijk onderhoud [NPO] 19 november 2019, p.4,9,10). Bij het invullen van de vragenlijst CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft de verzoekende partij op een bepaald ogenblik weliswaar gesteld dat omdat ze een vrouw is Hamas haar niet schriftelijk durft op te roepen, doch dat ze steeds personen op haar afstuurde om de boodschap persoonlijk te brengen (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat de verzoekende partij dit opnieuw aanhaalt. Tijdens het persoonlijk onderhoud heeft de verzoekende partij daarentegen bevestigd dat er nooit sprake was van directe bedreigingen aan haar persoon (NPO, p.10). De verzoekende partij heeft in dit verband verder verklaard dat haar laatste mannelijke beschermer, namelijk haar broer, in 2015 overleden is en dat ze bang is dat Hamas haar iets zal doen daar haar broer overleden is (NPO, p.10). In dit verband wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“Aangezien u na het overlijden van uw broer nog meer dan drie jaar in de Gazastrook verbleef zonder dat u persoonlijke problemen kende met leden van Hamas kan uw these dat u bij terugkeer naar Gaza vervolgd zou worden door Hamas omwille van uw politieke engagement niet weerhouden worden (CGVS p.6).”* In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar profiel als alleenstaande vrouw en dat haar neef uiteindelijk toegegeven heeft dat er wel oproepingsbrieven naar haar verstuurd werden. De verzoekende partij voegt kopieën van drie oproepingsbrieven aan haar verzoekschrift toe. Het betreffen oproepingsbrieven van 10 april 2015, 15 januari 2018 en 20 januari 2018. Met betrekking tot deze oproepingsbrieven verklaart de verzoekende partij dat haar neef haar pas na het persoonlijk onderhoud op de hoogte gebracht heeft van deze oproepingsbrieven, daar hij de verzoekende partij wou beschermen. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij slechts fotokopies van deze oproepingsbrieven bijbrengt die gemakkelijk door knip- en plakwerk kunnen gemaakt worden. Voorts is het merkwaardig dat haar neef haar niet op de hoogte gebracht heeft van voormelde oproepingsbrieven waardoor de verzoekende partij er ook geen gevolg aan kon geven en hierdoor het risico vergroot om problemen met Hamas te hebben. Des te meer omdat de verzoekende partij verklaard heeft dat burgers zich niet kunnen veroorloven om de bevelen van Hamas te negeren (NPO 19 november 2019, p. 5). In dit opzicht is het merkwaardig dat haar neef haar niet op de hoogte gebracht zou hebben van de oproepingsbrieven die ze heden aan haar verzoekschrift toevoegt.

In een aanvullende nota stelt de verzoekende partij dat ze wel een directe confrontatie gehad heeft met Hamas waarvoor ze op 9 januari 2018 een bemiddelingspoging met Hamas ondernam. De verzoekende partij erkent dat ze dit niet eerder verklaard heeft uit schrik. Het is inderdaad zo dat de verzoekende partij dit noch bij het beantwoorden van vragen op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaard heeft. Nochtans werd bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk meegedeeld dat de verzoekende partij de waarheid dient te vertellen. Ook bij het begin van haar persoonlijk onderhoud op het CGVS werd aan de verzoekende

partij aangegeven dat ze de waarheid diende te vertellen en zo volledig mogelijk op de vragen diende te antwoorden. Voorts werd gewezen op de confidentialiteit van haar verklaringen op het CGVS en dat niets aan de autoriteiten van haar land van herkomst zal meegedeeld worden. Bijgevolg werd duidelijk het belang van waarheidsgetrouwe verklaringen benadrukt en de confidentialiteit van het onderhoud. Het indienen van een beschermingsverzoek vormt op zich al een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten de verzoekende partij bieden. De behandeling van een beschermingsverzoek geschiedt in vertrouwen en "schrik" kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste of onvolledige informatie omtrent het vluchtrelaas mee te delen. De verzoekende partij heeft immers zelf beslist om zich tot de Belgische asieldiensten te wenden om internationale bescherming te verkrijgen. Dat de verzoekende partij niet beseft hoe belangrijk het was en dat ze schrik had om verklaringen omtrent de bemiddelingsprocedure af te leggen, blijkt ook niet uit de notities van het persoonlijk onderhoud, noch kan dergelijke verschoning overtuigen. De Raad benadrukt hierbij dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Gelet op het voorgaande, is de Raad van mening dat ook van de verzoekende partij mag worden verwacht dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van haar beschermingsverzoek, de feiten die de oorzaak waren van haar vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van het verzoek, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in haren hoofde aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Uit wat volgt zal blijken dat de verzoekende partij hiertoe in gebreke blijft. Het gegeven dat de verzoekende partij niet eerder melding gemaakt heeft van de bemiddelingspoging met Hamas, maar daarentegen verklaard heeft nooit persoonlijke problemen met Hamas ondervonden te hebben en bevestigd heeft dat er nooit sprake was van directe bedreigingen aan haar persoon, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van de voorgehouden mislukte bemiddelingspoging. Daarenboven laat de verzoekende partij ook na uiteen te zetten omwille van welke redenen een dergelijke bemiddelingsprocedure opgestart werd.

Daarenboven kan er ook niet voorbijgegaan worden aan de verklaringen van de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud, waar ze verklaard heeft dat: *"toen ik binnenkwam met min visum was ik bij mijn broer in Duitsland, had ik niet de bedoeling asiel aan te vragen. Mijn broer zei dat het beter was dat ik eerst eens bekeek of het mij hier beviel."* (NPO 19 november 2019, p.9). Ook deze verklaring van de verzoekende partij kan moeilijk verzoend worden met een daadwerkelijke vrees voor Hamas. Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat: *"Vooreerst moet er op gewezen te worden dat u uw verzoek om internationale bescherming laattijdig heeft ingediend. Op 11 juli 2018 landde u op Spaans grondgebied (CGVS p.11). Hoewel u daar de mogelijkheid toe had vroeg u in Spanje geen internationale bescherming aan. U reisde na tien dagen in Spanje verder naar Duitsland (CGVS p.11). In Duitsland diende u evenmin een verzoek om internationale bescherming in. U verbleef in Duitsland een maand bij uw broer. Gedurende deze periode keek u of het u daar beviel en besprak u samen met uw broer of u al dan niet een verzoek zou indienen (CGVS p.9,11). Uiteindelijk reisde u door naar België. Na aankomst in België op ongeveer 25 augustus 2018 wachtte u nog enkele dagen alvorens u er op 3 september 2019 uw nood aan internationale bescherming aangaf (CGVS p.11). Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Hierbij kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de verzoeker terecht komt en dat aan hem internationale bescherming verleent voor hem of haar ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk beschermd te worden. Uw houding waarbij u slechts ongeveer twee maanden na aankomst op Europees grondgebied en na te hebben gekeken of het u hier wel bevalt internationale bescherming aanvraagt valt niet te rijmen met het hebben van een gegronde vrees op vervolging of het lopen van een reëel risico op ernstige schade."* In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat ze haar verzoek om internationale bescherming pas kon indienen nadat haar Schengenvisum, dat door de Spaanse autoriteiten uitgereikt was, verlopen was zodat ze de "Dublinprocedure" kon ontlopen'. Dit betoog van de verzoekende partij strookt niet met de stukken van het administratief dossier waaruit blijkt dat de verzoekende partij op 12 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in België ingediend heeft, terwijl haar Schengenvisum tot 13 september 2018 geldig was. Na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij een Schengenvisum van de Spaanse overheid had gekregen dat geldig was tot 13 september 2018, verzocht de Belgische overheid de Spaanse autoriteiten op 28

november 2018, gelet op de bepalingen van artikel 12.2 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-III-Verordening), om de overname van de verzoekende partij. Voormeld verzoek werd niet binnen de door Dublin-III-Verordening voorziene termijn beantwoord. Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat België uiteindelijk verantwoordelijk wordt voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij omdat de termijn voor overdracht niet werd gerespecteerd.

In haar verzoekschrift betwist de verzoekende partij dat ze sinds de machtsovername door Hamas nog regelmatig gereisd heeft. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de verzoekende partij in haar leven gereisd heeft, doch noch op basis van de vraagstelling noch op basis van de antwoorden van de verzoekende partij kan vastgesteld worden of deze reizen ook na de machtsovername van Hamas hebben plaatsgevonden. Dit betreft echter geen determinerend motief. In zoverre dat haar 20 keer de overgang aan de grensposten van Hamas geweigerd werd, een bewering die verzoekende partij niet staft met een begin van bewijs, kan dit niet beschouwd worden als een vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“Tenslotte verklaarde u dat u uiteindelijk de grens kon oversteken via een medische doorverwijzing (CGVS p. 10), hetgeen u naar eigen zeggen vergeten was als een mogelijks vertrekmotief (CGVS p. 10). Gelet op uw achtergrond in de medische sector is het merkwaardig dat u zulke vertrekreden zou vergeten. Overigens werkte u zichzelf met uw handelswijze erg in de kijker van Hamas. Zo ging u via de grensovergang van Erez naar Jerusalem met een medische smoes (CGVS p. 10). Gelet op de achterdocht van Hamas m.b.t. Israël en de moeilijkheid waarmee Palestijnen uit Gaza de grensovergang met Erez kunnen oversteken, is het ongeloofwaardig dat u met het door u beschreven gemak de grensbewakers van Hamas kon misleiden indien zij u daadwerkelijk wilden verhinderen de grens over te steken (CGVS p. 10). Deze vaststellingen ondermijnen andermaal het geloof in uw verklaring dat u in de negatieve aandacht van Hamas stond.”* Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht. In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat dit een zeer uitzonderlijke situatie betrof, dat ze een medische toestemming had en dat het een vaste praktijk in de Gazastrook is. Uit het rapport van OCHA “Recent trends in Palestinian access from Gaza: Erez and Rafah crossings” van september 2018 waarnaar in de COI Focus van 3 september 2020 verwezen wordt, blijkt immers dat het niet zo gemakkelijk is om een visum omwille van medische redenen te bemachtigen om via de Erez-grensovergang de Gazastrook te verlaten. Uit voormeld rapport blijkt dat patiënten die medische behandeling, chirurgische ingrepen of diagnostische procedures buiten Gaza nodig hebben sinds de invoering van het Israëlsche systeem van patiëntenvergunningen in 2004 met aanzienlijke belemmeringen voor de toegang tot de gezondheidszorg geconfronteerd worden. Sinds 2012 is het goedkeuringspercentage voor aanvragen van patiëntenvergunningen aanzienlijk gedaald van 93 procent in 2012 tot 54 procent in 2017. In de eerste helft van 2018 is het goedkeuringspercentage licht verbeterd en werd 59 procent van de aanvragen goedgekeurd.

Het geheel aan documenten en verzoeksters verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad haar vluchtrelaas en haar vrees voor vervolging op dit punt niet geloofwaardig.

Waar de verzoekende partij stelt dat ze een alleenstaande vrouw is, daar ze gescheiden is, haar vader overleden is, haar broer in 2015 overleden is en de overige familieleden buiten Gaza woonachtig zijn, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij in Gaza nog steeds over een beperkt familiaal netwerk beschikt, namelijk de vier volwassen kinderen van haar broer zijn er nog steeds woonachtig en wonen in het ouderlijk huis alwaar de verzoekende partij ook woonachtig was (NPO 19 november 2019, p.6-7). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt ook dat de verzoekende partij een goed contact heeft met hen, en hen regelmatig vanuit België telefoneert (NPO 19 november 2019, p.4). Voorts beschikt de verzoekende partij er ook over een sociaal netwerk. Enerzijds heeft de verzoekende partij verklaard dat zij jaarlijks lidgeld aan Fatah betaalt (NPO 19 november 2019, p.7) en anderzijds nam ze deel aan de sociale vergadering om mensen te helpen die het nodig hadden. Het ‘zekat’ dat ze kreeg van haar broers en zussen verdeelde ze over de armen en zij die het nodig hadden. Daarenboven heeft ze ook verklaard dat: *“tot vorig jaar contacteerde mensen mij om geld te sturen voor mensen die het nodig hebben. Ik gaf het dan aan de mensen. Meestal gebeurde het tijdens de Ramadan of erna ofwel na elke oorlog.”* (NPO 19 november 2019, p.12). Dit toont ook aan dat de verzoekende partij geen geïsoleerd bestaan leidde in Gaza zoals ze tracht voor te houden. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van de

verzoekende partij ook niet dat zij omwille van haar sociaal engagement door Hamas direct bedreigd of vervolgd werd. Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“Daarbij dient er eveneens opgemerkt te worden dat u niet verduidelijkt hoe een beperkt familiaal netwerk voor u gelijkgesteld kan worden aan vervolging of ernstige schade. Het verbod om te werken in uw hoofde hangt vast met uw vroegere positie als overheidsambtenaar die uitbetaald werd zonder daar tegenprestaties voor te mogen leveren en met uw huidige positie als gepensioneerd. Dat u zoals u aangeeft moeite had met thuis niets om handen te hebben waardoor u zich op vrijwilligerswerk stortte kan evenmin gelijkgesteld worden aan vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 en 48/3 van de Vreemdelingenwet (CGVS p. 4,9).”* Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht. Noch op basis van de stukken die voorliggen, noch op basis van haar eigen verklaringen blijkt dat vrouwen die hoofdzakelijk thuis blijven, maar die ook in bepaalde mate sociaal werk verrichten en over een beperkt familiaal netwerk beschikken in Gaza, louter omwille van deze gegevens een risico hebben om vervolgd te worden bij een terugkeer naar de Gazastrook. De bijgebrachte landeninformatie laat niet toe anders te besluiten. Het komt aan de verzoekende partij toe om concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aan te reiken waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van haar profiel dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst. Zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat brengt de verzoekende partij dergelijke elementen niet bij.

In casu, verzoeksters individuele omstandigheden samengenomen met de huidige algemene omstandigheden in de Gazastrook, blijken geen concrete aanwijzingen dat zij bij terugkeer problemen zal ondervinden met Hamas of andere actoren omwille van haar lidmaatschap van Fatah, haar beperkt familiaal netwerk en omdat ze een vrouw is. Bijgevolg wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoekster omwille van haar profiel een gegronde vrees voor vervolging heeft.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor de verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

9. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet

9.1. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn vluchtmotieven en vluchtrelaas kan verzoekster zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

9.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad verder vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijke risico loopt in Gaza.

9.3. Zoals gekend, vormt artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting van artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU, daarna vervangen door richtlijn 2011/95/EU.

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji, C-465/07, pt. 32).

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), dat bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28). Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) met betrekking tot artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de gevreesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. De mishandeling moet een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De

beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land, leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, Saadi v. Italië, § 130-131).

De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch wordt onderworpen aan mishandeling, is het in beginsel niet noodzakelijk om een bewijs van persoonlijke risicofactoren te overleggen (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132).

9.4. De Raad benadrukt dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van de verzoeker rekening moet worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften, volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

9.5. De verwerende partij en de Raad betwisten noch ontkennen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) wordt veroorzaakt door het Israëlisch-Palestijns conflict wordt niet betwist. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact hebben (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gazastrook.

Een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Uit de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures” van 19 december 2018 blijkt immers dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, maar dat niet elke persoon in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben, beschikken over een generator of zonnepanelen waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gizaanse familie beschikt in grote mate bepalen hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische

blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden aldaar een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg moet de verzoekende partij aantonen dat haar persoonlijke socio-economische situatie dient te worden bestempeld als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Er geldt hierbij een hoge drempel alvorens artikel 3 van het EVRM geschonden kan worden geacht. Deze drempel wordt bereikt wanneer de verzoeker zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zijn dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt echter dat haar individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: *“U bent immers een hoogopgeleide en zelfredzame vrouw die er in slaagde in haar eigen levensonderhoud te voorzien en voorts over voldoende middelen te beschikken om bedragen te sparen (CGVS p. 12) die u in de mogelijkheid stelde om verre reizen naar uw familieleden te maken (CGVS p. 6), en in de mogelijkheid stelde u barmhartig op te stellen jegens zij die het moeilijk hebben in de Gazastrook (CGVS p. 12). Overigens werd u tot aan uw pensioen in 2018 een loon uitgekeerd voor uw activiteiten bij de Palestijnse Autoriteiten tot aan de overname van Hamas in 2007 (CGVS p. 4). Uw pensioen ontvangt u tevens nog steeds (CGVS p. 6). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u uit een warme familie komt die voor elkaar zorgt (CGVS p. 7 & 12). Uit uw verklaringen blijkt dat uw familie over een eigendom beschikt waarin eenieder een appartement heeft (CGVS p. 5), en tevens een klein stuk landbouwgrond in haar bezit zal hebben (CGVS p. 5). Tenslotte blijkt uit uw verklaringen dat u over een degelijk sociaal netwerk beschikt in Gaza (CGVS 4, 9 & 12) en nog steeds sterke familiale banden hebt met uw neefjes en nichtjes die tot op vandaag nog in uw ouderlijk huis in de Gazastrook wonen (CGVS p. 6 – 7). Niets uit uw verklaringen wijst erop dat u bij terugkeer geen beroep kan doen op uw familie noch dat zij niet bereidwillig zouden zijn om u te helpen. Gezien bovenstaande vaststellingen kan er niet aangenomen worden dat u bij terugkeer naar Gaza preciaire levensomstandigheden zou kennen.*

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.”

Met “behoorlijk” wordt in casu bedoeld dat uit de verklaringen van de verzoekende partij over haar persoonlijke situatie niet blijkt dat zij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor zij onmogelijk kan voorzien in haar elementaire levensbehoeften op het gebied van voeding, hygiëne en huisvesting.

In haar verzoekschrift wijst de verzoekende partij op de medische attesten die ze bijgebracht heeft omtrent de problemen met haar schouder. Uit de medische attesten blijkt dat er een ingreep heeft plaatsgevonden, dat de verzoekende partij daarna paracetamol en tramadol diende te nemen, dat ze van 31 mei 2019 tot 2 september 2019 werkonbekwaam was en dat haar 15/30 sessies bij de kinesitherapeut voorgeschreven werden. Uit de bijgebrachte stukken blijkt aldus dat de problemen aan haar schouder behandeld werden. De verzoekende partij laat na aan te tonen dat deze problemen nog actueel zijn en dat ze heden nog medische zorgen voor haar schouder nodig heeft. Voorts laat de verzoekende partij ook na aan te tonen dat omwille van haar psychologische toestand, behoudens de consultaties bij de psycholoog, zij nog een andere specifieke behandeling nodig heeft. Uit de bijgebrachte informatie blijkt niet dat dergelijke psychologische consultaties zoals de verzoekende partij heden volgt, niet in de Gazastrook beschikbaar zijn waardoor zij bij terugkeer naar Gaza zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

De verzoekende partij brengt met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de Gazastrook geen concrete, op haar persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van haar persoonlijke levensomstandigheden aldaar. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat er in haar hoofd concrete en ernstige problemen van socio-economische aard bestaan waardoor zij bij terugkeer naar Gaza zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

9.6. De Raad oordeelt dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus "Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza" van 9 september 2019 en de COI Focus "Palestine. Retour dans la Bande de Gaza" van 3 september 2020 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort verkrijgen van de Palestijnse minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het verwerven van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men beschikt over een identiteitskaartnummer. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor het uitreiken van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Rekening houdend met het gegeven dat de verzoekende partij beschikt over een Palestijns paspoort en identiteitskaart, zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat zij niet in de mogelijkheid is om terug te keren naar de Gazastrook, hetgeen zij ook niet betwist.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade in Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Onder deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade in Egypte pendelbussen die de reizigers vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang in Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, waar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus "Palestine. Retour dans la Bande de Gaza" van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die worden verdacht van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren.

Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet worden gevisieerd, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Sinds februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als 'Operatie Sinaï 2018', die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die worden geacht samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan werden verdacht samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat is gelieerd aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Sinds medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinaï verschoven naar Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinaï tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van drie maanden, en in bepaalde zones van Sinaï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, van wie de bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinaï in Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet worden besloten dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien merkt de Raad op dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinaï, doch hieruit niet blijkt dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds zouden zijn gevisieerd door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er worden gesteld dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

De verzoekende partij brengt in het verzoekschrift en de aanvullende nota's geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover de verwerende partij beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn dan wel tot een andere beoordeling kan leiden. De argumentatie in het verzoekschrift en in de aanvullende nota's is niet van die aard om de voorafgaande grondige analyse van de mogelijkheid tot terugkeer naar Gaza, inclusief de veiligheidssituatie in de Sinaï, in een ander daglicht te plaatsen. Dat er zich in de Sinaï nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door de verzoekende partij aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang wordt geopend, duizenden Palestijnen van de

gelegenheid gebruik maken om de Gazastrook in en uit te reizen. In de praktijk is de grensovergang in Rafah sinds mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag) met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend is geopend sinds september 2014, toen deze werd afgesloten.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang in Rafah heeft ertoe geleid dat deze sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik werd gevreesd dat de situatie aan de grensovergang in Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend vijf dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook.

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronapandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met COVID-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uren een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Verder dient te worden opgemerkt dat verschillende landen nationale lockdowns hebben afgekondigd en hun grenzen tijdelijk hebben gesloten in een poging om de verspreiding van het virus te stoppen. De maatregelen die worden getroffen door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd worden getroffen om de coronapandemie in te dammen. Het gaat dus om specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg tijdelijk van aard zijn. Deze sluiting van de grenzen is strikt verbonden aan een uitzonderlijke gezondheidssituatie die volledig losstaat van enig politiek motief. Er kan dan ook niet worden gesteld dat de grensovergang in Rafah definitief is gesloten en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. Verzoeker brengt ook geen enkel bewijs aan dat hij op dit moment voor een lange tijd wordt geconfronteerd met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Ten overvloede benadrukt de Raad nog dat de COVID-19-pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover de verwerende partij beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat de verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijk zal worden ondervraagd over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook heeft verlaten, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil heeft deelgenomen aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig zijn teruggekeerd naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen werden gerapporteerd waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven in Caïro, de feedback die werd gegeven door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of Rafah, werd blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus "Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza" van 9 september 2019 en in de COI Focus "Palestine. Retour dans la Bande de Gaza" van 3 september 2020 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat-terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van Egyptair. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven

in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet worden opgevolgd wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met Egyptair. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het hele jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

Ook het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost in Rafah wordt aan Palestijnse zijde al jarenlang enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa hadden verbleven behandelde, zou dit ongetwijfeld zijn gemeld door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen beschikbaar in het rechtsplegingsdossier levert evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, heeft gefolterd of onmenselijk of vernederend heeft behandeld. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen.

De verzoekende partij brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit haar verklaringen dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Aan de door haar voorgehouden problemen met Hamas kan immers geen geloof worden gehecht. Er kan dan ook redelijkerwijs van worden uitgegaan dat Hamas de verzoekende partij niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. De verzoekende partij heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, voor haar een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad in casu niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang in Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van de verzoekende partij naar Gaza belemmeren. De verzoekende partij brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

9.7. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, oordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie op ex nunc basis als volgt.

Uit de COI Focus "Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire" van 7 juni 2019, de COI Focus "Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019" van 10 september 2019 die zich in het administratief dossier bevinden, de COI Focus "Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire" van 6 maart 2020, waarnaar wordt verwezen in de aanvullende nota van de verwerende partij en de COI Focus Palestine. "Territoires palestiniens – Gaza Situation sécuritaire" van 5 oktober 2020, waarnaar wordt verwezen in de aanvullende nota, blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur teneinde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid terugschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie "Operatie Beschermde Rand" startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook in 2019 konden dergelijke escalaties van geweld vastgesteld worden. Zo was er in mei 2019 opnieuw sprake van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raakten twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de

Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuurden Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël af. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeerde Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 werden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordde door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag viel een drone die vanuit Gaza werd bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombardeerden Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn luchteenheid. Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vielen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag werden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richtte de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doodden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageerde onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte werd in de ochtend van 14 november 2019 een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, wat werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de *“deal van de eeuw”* door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, werd op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van

raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteerde op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen op posities van Hamas dicht bij het scheidingshek en op infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse autoriteit, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade en gewonden vielen.

De laatste escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van “de Grote Mars van de Terugkeer”. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen, worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van “de Grote Mars van de Terugkeer”. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1.125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigde het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als “relatief hoog”, hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van “de Grote Mars van de Terugkeer”. Na deze datum zullen de marsen een keer per maand en bij speciale gelegenheden worden georganiseerd. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van “de Grote Mars van de Terugkeer”. OCHA registreerde sinds het begin van de demonstraties in maart 2018 in totaal 212 Palestijnse slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd werd, wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot 24 september 2020 relatief gespaard gebleven van geweld.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 18 september 2020 in de Gazastrook 54 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict. In de periode van 1 januari tot 19 augustus 2020 zijn in Gaza vijf Palestijnse burgers omgekomen in het kader van dit conflict. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, besluit de Raad dat – hoewel er sprake is van aanhoudend geweld in de Gazastrook sinds de machtsovername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld – er in Gaza actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij brengt geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie in een ander daglicht stelt. De door de verzoekende partij in het verzoekschrift en aanvullende nota's aangehaalde informatie is immers verouderd of is (grooten)deels dezelfde of ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Gaza is gesteund. Ook de verwijzing naar rechtspraak van deze Raad kan geen afbreuk doen aan dit besluit. De Raad herhaalt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen moet worden onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

De verzoekende partij laat verder na het bewijs te leveren dat zij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Gaza. Er zijn verder geen elementen die erop wijzen dat er voor de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

9.8. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekende partij in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

10. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, moet worden vastgesteld dat in casu het onderzoek wordt beperkt naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

11. De Raad benadrukt voorts dat de verzoekende partij de schending van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet en artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1A van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

12. De verwijzing naar het proportionaliteitsbeginsel is in deze niet dienstig. Het komt de commissaris-generaal immers enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde al dan niet zijn vluchtelingenstatus te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

14. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

15. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS